

Sygn. akt VI GC 411/23

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 06 grudnia 2023 roku

Sąd Rejonowy w Gdyni VI Wydział Gospodarczy, w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Sądu Rejonowego Justyna Supińska

Protokolant: starszy sekretarz sądowy Marta Denc

po rozpoznaniu w dniu 15 listopada 2023 roku w Gdyni

na rozprawie

w postępowaniu gospodarczym

sprawy z powództwa (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G.

przeciwko O..n. spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w P.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego O..n. spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w P. na rzecz powoda (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. kwotę 8 671,50 złotych (osiem tysięcy sześćset siedemdziesiąt jeden złotych pięćdziesiąt groszy) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie w transakcjach handlowych liczonymi za okres od dnia 02 sierpnia 2022 roku do dnia zapłaty;

II. w pozostałym zakresie powództwo oddala;

III. zasądza od pozwanego O..n. spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w P. na rzecz powoda (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. kwotę 1 933,77 złotych (jeden tysiąc dziewięćset trzydzieści trzy złote siedemdziesiąt siedem groszy) wraz z odsetkami w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie liczonymi za okres od dnia uprawomocnienia się niniejszego orzeczenia do dnia zapłaty, tytułem zwrotu kosztów procesu;

IV. wyrokowi w punkcie I w zakresie kwoty 5 000 złotych (pięć tysięcy złotych) nadaje rygor natychmiastowej wykonalności.

Sygn. akt VI GC 411/23

UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 26 października 2022 roku, sprecyzowanym w piśmie z datą w nagłówku „dnia 14 listopada 2022 roku” (data prezentaty: 2022-11-18, k. 25 akt) powód (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. domagał się zasądzenia od pozwanego O..n. spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w P. kwoty 9 557,10 złotych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie w transakcjach handlowych liczonymi za okres od dnia 02 sierpnia 2022 roku do dnia zapłaty, a także kosztów procesu – tytułem wynagrodzenia za wykonanie na zlecenie pozwanego montażu systemu alarmowego oraz kamer (...) w obiekcie w K..

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 15 lutego 2023 roku wydanym w sprawie o sygn. akt VI GNc 3962/22 referendarz sądowy Sądu Rejonowego w Gdyni uwzględnił żądanie pozwu w całości.

W sprzeciwie od powyższego orzeczenia, sprecyzowanym w piśmie z datą w nagłówku „dnia 14 kwietnia 2023 roku” (data prezentaty: 2023-04-18, k. 59 akt) pozwany O..n. spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w P. uznał roszczenie powoda co do kwoty 5 000 złotych, niemniej w tym zakresie podniósł zarzut potrącenia przysługującej mu wierzytelności w łącznej kwocie 10 592,65 złotych (stanowiącej wartość niezwróconego sprzętu: rejestratora D., kamery D., 2 puszek D., 2 czujników dualnych P., czujnika S. i 450 metrów przewodu alarmowego 8 x 0,5 mm) oraz domagał się oddalenia powództwa powyżej kwoty 5 000 złotych jako niezasadnego.

W uzasadnieniu pozwany wskazał, że zlecił powodowi jako podwykonawcy wykonanie i zainstalowanie w obiekcie betoniarni zaprojektowanego już systemu monitoringu wizyjnego oraz systemu alarmowego z podłączeniem do agencji ochrony, przy czym strony umówiły się na wynagrodzenie w kwocie 7 050 złotych netto (8 671,50 złotych brutto), podczas gdy faktura wystawiona przez powoda opiewa na inną – wyższą – kwotę.

Pozwany nadto oświadczył, że uznaje żądanie powoda odnośnie do wynagrodzenia w kwocie 5 000 złotych, a brak zapłaty tej części należności wynikał z niezwrócenia przez powoda sprzętu o wartości 10 592,65 złotych objętej zarzutem potrącenia.

Odnośnie natomiast do pozostałej części umówionego wynagrodzenia, to pozwany wskazał, że nie należało się ono powodowi, albowiem zleczone mu prace zostały wykonane nierzetelnie, tj. nie została uruchomiona kamera do rejestracji numerów rejestracyjnych pojazdów, pozwany nie uzyskał dostępu zdalnego do systemu oraz kodów serwisowych, a te, które zostały przekazane przez powoda nie były poprawne i nie działają. Pozwany podniósł, że zleceniodawca – Betoniarnia A. był niezadowolony z jakości wykonanych przez powoda prac i czasu ich trwania, a w związku z wadliwą instalacją nie zapłacił pozwanemu za wykonaną usługę.

Niezależnie od powyższego pozwany O..n. spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w P. złożył pozew wzajemny domagając się zasądzenia na swoją rzecz od powoda (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. jako pozwanego wzajemnie kwoty 5 592,65 złotych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie w transakcjach handlowych liczonymi za okres od dnia 06 marca 2023 roku do dnia zapłaty, a także kosztów procesu – tytułem pozostałej (po potrąceniu kwoty 5 000 złotych) części odszkodowania przysługującego pozwanemu – powodowi wzajemnemu O..n. spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w P. – za niezwrócony sprzęt w postaci rejestratora D., kamery D., 2 puszek D., 2 czujników dualnych P., czujnika S. i 450 metrów przewodu alarmowego 8 x 0,5 mm o łącznej wartości 10 592,65 złotych.

Postanowieniem z dnia 26 kwietnia 2023 roku na podstawie art. 458⁸ § 3 k.p.c. Sąd uznał powództwo wzajemne O..n. spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w P. przeciwko (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. za niedopuszczalne (k. 71 akt) mając na uwadze, że zgodnie z powyższym przepisem w sprawie rozpoznawanej z uwzględnieniem przepisów o postępowaniu w sprawach gospodarczych powództwo takie (tj. powództwo wzajemne) jest niedopuszczalne.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

(...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. i O..n. spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w P. pozostawały w stałych stosunkach gospodarczych.

zeznania świadka T. B. – protokół rozprawy z dnia 15 listopada 2023 roku – k. 234-240 akt (zapis obrazu i dźwięku 00:01:56-00:36:31), zeznania świadka P. B. – protokół rozprawy z dnia 15 listopada 2023 roku – k. 234-240 akt (zapis obrazu i dźwięku 00:53:55-01:15:48)

R. A. zlecił O..n. spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w P. montaż systemu alarmowego oraz kamer w betoniarni w K. koło K..

W maju 2022 roku O..n. spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. zlecił (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. montaż systemu alarmowego oraz kamer w betoniarni w K. koło K., za wynagrodzeniem w kwocie 7 050 złotych netto.

Strony uzgodniły, że co do zasady wykonanie okablowania i dostawa urządzeń oraz materiałów instalacyjnych leżeć będzie po stronie zleceniodawcy, zaś montaż i konfiguracja urządzeń – po stronie zleceniobiorcy, dodatkowo zleceniobiorca miał wykonać okablowanie od ogrodzenia do sterowni i wprowadzić je do kontenerów. Koszty drobnego sprzętu instalacyjnego po stronie zleceniobiorcy zostały wliczone w cenę jego wynagrodzenia.

wydruk korespondencji mailowej – k. 3-7 akt, zeznania świadka T. B. – protokół rozprawy z dnia 15 listopada 2023 roku – k. 234-240 akt (zapis obrazu i dźwięku 00:01:56-00:36:31), zeznania świadka K. G. – protokół rozprawy z dnia 15 listopada 2023 roku – k. 234-240 akt (zapis obrazu i dźwięku 01:15:48-01:42:58)

Sprzęt niezbędny do wykonania prac O..n. spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w P. dostarczał (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. do jej siedziby (czujniki) oraz bezpośrednio do biura betoniarni (pozostały sprzęt). Strony nie miały praktyki kwitowania odebranych materiałów. Po zakończeniu prac sprzęt i materiały pozostały, z wyjątkiem czujników, w biurze inwestora.

zeznania świadka T. B. – protokół rozprawy z dnia 15 listopada 2023 roku – k. 234-240 akt (zapis obrazu i dźwięku 00:01:56-00:36:31), zeznania świadka W. G. – protokół rozprawy z dnia 15 listopada 2023 roku – k. 234-240 akt (zapis obrazu i dźwięku 00:36:31-00:53:55), zeznania świadka K. G. – protokół rozprawy z dnia 15 listopada 2023 roku – k. 234-240 akt (zapis obrazu i dźwięku 01:15:48-01:42:58)

W czasie wykonywania przez pracowników (...) spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. zleconych prac w betoniarni, P. B. – przedstawiciel inwestora zgłaszał K. G. – prezesowi zarządu O..n. spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w P. uwagi co do tempa wykonywanych prac i ponaglał o ich zakończenie.

zeznania świadka P. B. – protokół rozprawy z dnia 15 listopada 2023 roku – k. 234-240 akt (zapis obrazu i dźwięku 00:53:55-01:15:48), zeznania świadka K. G. – protokół rozprawy z dnia 15 listopada 2023 roku – k. 234-240 akt (zapis obrazu i dźwięku 01:15:48-01:42:58), wydruk korespondencji sms – k. 48-50 akt

W toku wykonywania prac dochodziło również do zmian zakresu prac w stosunku do pierwotnych założeń zaprojektowanego systemu alarmowego i wizyjnego. Inwestor zrezygnował m. in. z czujników na silosach, zainstalowano dodatkową barierę, przeniesiono stary rejestrator w inne miejsce, czy zamontowano dodatkową kamerę na koszu.

Zaszła także konieczność zakupu zasilacza.

zeznania świadka T. B. – protokół rozprawy z dnia 15 listopada 2023 roku – k. 234-240 akt (zapis obrazu i dźwięku 00:01:56-00:36:31), zeznania świadka W. G. – protokół rozprawy z dnia 15 listopada 2023 roku – k. 234-240 akt (zapis obrazu i dźwięku 00:36:31-00:53:55), zeznania świadka P. B. – protokół rozprawy z dnia 15 listopada 2023 roku – k. 234-240 akt (zapis obrazu i dźwięku 00:53:55-01:15:48), zeznania świadka K. G. – protokół rozprawy z dnia 15 listopada 2023 roku – k. 234-240 akt (zapis obrazu i dźwięku 01:15:48-01:42:58), wydruk korespondencji mailowej – k. 46-46v akt, wydruk korespondencji sms – k. 193-198 akt

Z uwagi na ograniczony kontakt z K. G. P. B. kontaktował się w wielu sprawach bezpośrednio z pracownikami (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G..

zeznania świadka T. B. – protokół rozprawy z dnia 15 listopada 2023 roku – k. 234-240 akt (zapis obrazu i dźwięku 00:01:56-00:36:31), zeznania świadka P. B. – protokół rozprawy z dnia 15 listopada 2023 roku – k. 234-240 akt (zapis obrazu i dźwięku 00:53:55-01:15:48)

W dniu 06 lipca 2022 roku Hurtownia Elektryk (...) spółka komandytowa z siedzibą w G. wystawił (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. fakturę numer (...) na kwotę 994,38 złotych brutto tytułem ceny za sprzedane drobne materiały instalacyjne w postaci puszek, kabli, listew kablowych, uchwytów, taśmy izolacyjnej, wtyczek, itp.

faktura – k. 87 akt

(...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. wykonał wszystkie zleczone mu prace.

W dniu 20 lipca 2022 roku przedstawiciel (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. oraz przedstawiciel inwestora – P. B. dokonali odbioru prac – zamontowanego systemu alarmowego i kamer (...). W pisemnym protokole z czynności odbioru wskazano, że zainstalowane kamery oraz system alarmowy działają prawidłowo, a kierownik został przeszkolony w zakresie obsługi systemu. Jako koszt wykonania usługi wskazano kwotę 7 770 złotych netto.

P. B. jako przedstawiciel inwestora R. A. nie miał uwag do działania zainstalowanego przez (...) spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. sprzętu, otrzymał on także wszystkie loginy i hasła niezbędne do jego obsługi.

(...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. uruchomił również funkcję rejestrowania tablic rejestracyjnych pojazdów, z której korzysta P. B..

protokół – k. 8 akt, wydruk korespondencji sms – k. 48-50 akt, zeznania świadka T. B. – protokół rozprawy z dnia 15 listopada 2023 roku – k. 234-240 akt (zapis obrazu i dźwięku 00:01:56-00:36:31), zeznania świadka W. G. – protokół rozprawy z dnia 15 listopada 2023 roku – k. 234-240 akt (zapis obrazu i dźwięku 00:36:31-00:53:55), zeznania świadka P. B. – protokół rozprawy z dnia 15 listopada 2023 roku – k. 234-240 akt (zapis obrazu i dźwięku 00:53:55-01:15:48)

W dniu 25 lipca 2022 roku (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. wystawił O..n. spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w P. fakturę numer (...) na kwotę 9 557,10 złotych brutto (7 770 złotych netto) tytułem wynagrodzenia za montaż systemu alarmowego oraz kamer (...), z terminem płatności do dnia 01 sierpnia 2022 roku.

faktura – k. 9 akt

O..n. spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w P. nie ujawnił przedmiotowej faktury w swoich księgach rachunkowych ani nie uregulował wynikającej z niej należności.

rejestr sprzedaży i zakupów – k. 118-169 akt

W dniu 26 lipca 2022 roku przedstawiciel (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. – T. B. poinformował mailowo K. G. – prezesa zarządu O..n. spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w P. o instalacji w betoniarni 11 kamer, 4 kompletów barier i 1 czujnika ruchu. Jednocześnie T. B. przekazał K. G. dane do logowania dla kamer oraz alarmu.

W odpowiedzi K. G. zwrócił się z zapytaniem, gdzie znajdzie niewykorzystany sprzęt.

wydruk korespondencji mailowej – k. 45 akt

W dniu 28 lipca 2022 roku O..n. spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w P. wystawił R. A. fakturę numer (...) na kwotę 57 198,20 złotych brutto.

Faktura ta została ujęta w rejestrze sprzedaży prowadzonym w 2022 roku pod pozycją 620.

rejestr sprzedaży i zakupów – k. 118-169 akt

W dniu 04 sierpnia 2022 roku P. B. zwrócił się mailowo do K. G. o dokonanie korekty powyższej faktury we wskazanym zakresie, tj.:

- do poz. 8 – zamontowanych jest 7 kamer (jedna kamera jest w betoniarni, druga – w posiadaniu pracowników (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G.),
- do poz. 9 – zamontowanych jest 7 puszek montażowych,
- do poz. 21 – do zwrotu pozostaje ok. 450 metrów bieżących kabla.

W wiadomości wskazano także, że pozostaje do weryfikacji instalacja programu do odtwarzania tablic rejestracyjnych i sprawdzenie prawidłowości działania barier i czujnika ruchu i w związku z tym zaplanowano spotkanie w tymże dniu o godzinie 14:00 z podwykonawcą (...) spółką z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G..

W dniu 08 sierpnia 2022 roku T. B. poinformował K. G., że siedzibie (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. pozostało 6 czujników, nie posiadają oni za to kamer ani przewodów.

wydruk korespondencji mailowej – k. 46, 88 akt, zeznania świadka T. B. – protokół rozprawy z dnia 15 listopada 2023 roku – k. 234-240 akt (zapis obrazu i dźwięku 00:01:56-00:36:31), zeznania świadka W. G. – protokół rozprawy z dnia 15 listopada 2023 roku – k. 234-240 akt (zapis obrazu i dźwięku 00:36:31-00:53:55), zeznania świadka P. B. – protokół rozprawy z dnia 15 listopada 2023 roku – k. 234-240 akt (zapis obrazu i dźwięku 00:53:55-01:15:48), zeznania świadka K. G. – protokół rozprawy z dnia 15 listopada 2023 roku – k. 234-240 akt (zapis obrazu i dźwięku 01:15:48-01:42:58)

O..n. spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w P. nie zgłosił się po odbiór sprzętu do (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G., nie wzywał również do jego wydania.

O..n. spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w P. nie składał również żadnych reklamacji dotyczących niemożności zalogowania się do systemu alarmowego i wizyjnego za pomocą przekazanych mu przez (...) spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. loginów i haseł.

zeznania świadka T. B. – protokół rozprawy z dnia 15 listopada 2023 roku – k. 234-240 akt (zapis obrazu i dźwięku 00:01:56-00:36:31)

R. A. uregulował O..n. spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w P. należność wynikającą z faktury numer (...).

zeznania świadka P. B. – protokół rozprawy z dnia 15 listopada 2023 roku – k. 234-240 akt (zapis obrazu i dźwięku 00:53:55-01:15:48)

Pismem z dnia 11 sierpnia 2022 roku (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. wezwał O..n. spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w P. do zapłaty kwoty 9 557,10 złotych wynikającej z faktury numer (...), jednakże bezskutecznie.

wezwanie do zapłaty – k. 10 akt, potwierdzenie nadania – k. 11 akt, wydruk ze strony śledzenia przesyłek – k. 12 akt

Sąd zważył, co następuje:

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie oświadczeń stron w zakresie, w jakim nie były one kwestionowane przez stronę przeciwną, a nadto na podstawie wyżej wymienionych dowodów z dokumentów oraz dowodów z wydruków z korespondencji elektronicznej – mailowej i sms (uznając je za dowody w rozumieniu art. 308 k.p.c. w zw. z art. 243¹ k.p.c.) przedłożonych przez strony w toku postępowania, których zarówno autentyczność, jak i prawdziwość

w zakresie twierdzeń w nich zawartych nie budziła wątpliwości Sądu, a zatem brak było podstaw do odmowy dania im wiary, tym bardziej, że nie były one kwestionowane w zakresie ich wiarygodności i mocy dowodowej przez żadną ze stron.

Sąd ustalił stan faktyczny sprawy opierając się także na zeznaniach świadka T. B., W. G., P. B. i K. G. w poniżej wskazanym zakresie.

Odnosząc się do zeznań świadka T. B., to Sąd dał im wiarę w zakresie, w jakim świadek zeznał, że powód wykonywał na zlecenie pozwanego prace związane z montażem systemu zabezpieczeń w betoniarni, a wszystkie montowane urządzenia, w tym kamery, czujniki i inne, były dostarczane przez zlecającego te prace pozwanego, za wyjątkiem drobnych materiałów niezbędnych do wykonania prac, które kupował powód, a których jednakże cena została wliczona w wynagrodzenie skalkulowane przez powoda. Za wiarygodne także Sąd uznał zeznania świadka w zakresie, w jakim świadek wskazał, jak przebiegała współpraca stron przy realizacji zleconych prac, a także, że u powoda znajduje się 6 czujników pozwanego, jednakże pozwany mając o powyższym wiedzę, nie odebrał ich, nie zgłosił się po nie ani nie wzywał do ich wydania. Sąd jako wiarygodne ocenił także zeznania świadka w tej części, w której świadek potwierdził, że jedynie czujniki zostały dostarczone bezpośrednio do powoda, zaś pozostały potrzebny sprzęt – bezpośrednio do obiektu betoniarni, do biura i tam też w tej części, w jakiej nie został wykorzystany, został pozostawiony. Powyższe znajduje potwierdzenie w korespondencji mailowej P. B., który wskazywał pozwanemu, że właśnie tam (w betoniarni) znajduje się m. in. jedna kamera i ok. 450 metrów kabla.

Jakkolwiek uznając za wiarygodne co do kwestii konieczności montażu dodatkowego sprzętu – zasilacza (przetwornicy) zeznania świadka T. B., to niemniej jednak nie były one wystarczającym dowodem na to, że sprzęt ten nabył na prośbę pozwanego powód, a strony umówiły się telefonicznie na pokrycie przez pozwanego dodatkowego kosztu tego urządzenia przekraczającego wcześniej umówione wynagrodzenie. Nie stanowiły one także dowodu na jego wysokość, albowiem świadek zeznał lakonicznie co do kwoty 500-600 złotych mającej obejmować nie tylko cenę za sprzęt, ale również koszty dojazdu i marżę powoda. Jednocześnie z zeznań świadka wynikało, że w tym zakresie ustalenia czynił on z K. G., podczas gdy świadek ten kategorycznie zaprzeczał, aby doszło między nimi do jakichkolwiek uzgodnień na ten temat. Wręcz przeciwnie świadek K. G. wskazał, że wobec nieznamości tematu, to on sam podjął się zakupu zasilacza, co znajduje potwierdzenie również w przedłożonej w całości przez pozwanego korespondencji sms między świadkami. Wreszcie zeznania świadka T. B. nie znajdują potwierdzenia w przedłożonym na tę okoliczność dowodzie z faktury, albowiem została ona wystawiona wcześniej aniżeli strony prowadziły w tym zakresie rozmowy, nie wskazuje ona (faktura) przy tym na zakup urządzenia w postaci zasilacza (przetwornicy), tylko innych drobnych materiałów.

Odnosząc się natomiast do zeznań świadka W. G., to jakkolwiek świadek wskazał, że to powód zakupił przetwornicę, faktu tego – poza zeznaniami świadka T. B. uznanymi w tej części za niewiarygodne – nie potwierdza żaden obiektywny dowód, świadek nie posiadał przy tym żadnej szczegółowej wiedzy na temat uzgodnień stron w tym zakresie. Świadek potwierdził przy tym, że prace powoda zostały odebrane przez inwestora, a niewykorzystany sprzęt i materiał pozostawiony w biurze inwestora z uwagi na nieobecność prezesa zarządu pozwanego spowodowaną jego chorobą.

Jakkolwiek świadkowie T. B. i W. G. zeznawali, że umową stron nie było objęte uruchomienie kamery rejestrującej numery rejestracyjne pojazdów poruszających się po terenie betoniarni, niemniej jednak w tym zakresie Sąd ich zeznania uznał za niewiarygodne. Sąd miał bowiem na uwadze, że powód prace te wykonał, co potwierdził świadek P. B., a nielogicznym pozostaje ich wykonanie w sytuacji braku takiego obowiązku.

Odnosząc się natomiast do zeznań świadka P. B. – przedstawiciela inwestora, to Sąd uznał je za wiarygodne w tej części, w jakiej świadek wskazał, że ponaglał swojego zleceniobiorcę – pozwanego o przyspieszenie prac przez powoda, jak też, że ostatecznie dokonał ich odbioru nie mając zastrzeżeń do funkcjonowania zamontowanych systemów. Świadek potwierdził również, że otrzymał dane niezbędne do logowania się do tych systemów, jak też że powód uruchomił rejestrację przez jedną z kamer numerów rejestracyjnych pojazdów, co funkcjonuje prawidłowo i jest przez świadka wykorzystywane oraz że nie uczestniczył w jakichkolwiek uzgodnieniach pomiędzy stronami na temat wynagrodzenia,

zaś inwestor rozliczył się z pozwanym. Sąd nie dał wiary zeznaniom świadka tego świadka, że w obiekcie nie został pozostawiony niewykorzystany sprzęt – w tym zakresie świadek zeznawał niekategorycznie, zaś treść jego zeznań w tej części stoi w sprzeczności z treścią korespondencji mailowej wysłanej przez świadka do pozwanego, a z której wynika, że betoniarni pozostała m. in. jedna kamera i ok. 450 metrów kabla.

Odnośnie natomiast do zeznań świadka K. G., to Sąd uznał je za wiarygodne w zakresie, w jakim świadek pełniący wówczas funkcję prezesa zarządu pozwanego wskazał, że dostarczanie materiałów do wykonania zlecenia było po stronie pozwanego, że były one częściowo dostarczone do powoda (czujniki), a w pozostałym zakresie bezpośrednio do betoniarni.

Jakkolwiek znajduje potwierdzenie w dokumentacji księgowej pozwanego fakt, że pozwany wystawił inwestorowi fakturę za wykonane prace, niemniej jednak zeznania świadka K. G., że należność z niej wynikająca nie została przez inwestora uregulowana w całości stoją w sprzeczności z zeznaniami świadka P. B., również okoliczność, że przyczyną takiego stanu rzeczy miałyby być nienależyte wykonanie systemu alarmowego i wizyjnego przez powoda jest nie tylko gołosłowne, ale stoi w sprzeczności z treścią zeznań świadków oraz protokołem odbioru prac, z których wynika ich odebranie przez inwestora bez zastrzeżeń. Także z zeznań świadków wynika, że po dokonanych odbiorze zgłoszone przez inwestora usterki zostały poprawione bezpośrednio przez pracowników powoda. Nie znalazły również potwierdzenia zeznania świadka K. G., że powód nie wykonał całego zakresu prac, tj. nie uruchomił kamery rejestrującej numery rejestracyjne pojazdów, a pozostały zakres prac wykonał nierzetelnie, bo nie przekazał pozwanemu prawidłowych kodów umożliwiających mu logowanie się, z zeznań pozostałych świadków, jak i protokołu odbioru z dnia 20 lipca 2022 roku wynika wprost, że cały zakres prac został wykonany, zaś z korespondencji mailowej przesłanej przez T. B. w dniu 26 lipca 2022 roku wynika przekazanie pozwanemu loginów i haseł. Pozwany przy tym w żadnej mierze nie wykazał poza twierdzeniami świadka K. G., że powyższe dane uniemożliwiały mu zalogowanie, że nie były prawidłowe, że zwracał się z reklamacją do powoda w związku z tym faktem. Sąd miał również na uwadze, że świadek zeznał, że nie posiadał wiedzy, że prace zostały wykonane, przy czym zważyć należało, że po otrzymaniu informacji od T. B. i faktury, pozwany sam wystawił swoją fakturę inwestorowi. Nie sposób przy tym uznać, że domagałby się od inwestora zapłaty nie mając wiedzy, że prace zostały zakończone i odebrane.

Sąd nie przeprowadził dowodu z przesłuchania stron, albowiem osoby uprawnione do ich reprezentowania, mimo prawidłowego wezwania, nie stawiły się i nie usprawiedliwiły swojej nieobecności (art. 235² § 1 pkt 4 k.p.c.).

Sąd nie przeprowadził również dowodu z opinii biegłego sądowego, albowiem na rozprawie w dniu 15 listopada 2023 roku pełnomocnik powoda cofnął wnioski o przeprowadzenie tegoż dowodu (k. 234 akt).

W ocenie Sądu powództwo zasługiwało na uwzględnienie w części.

W niniejszej sprawie powód (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. domagał się zasądzenia od pozwanego O..n. spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w P. kwoty 9 557,10 złotych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie w transakcjach handlowych liczonymi za okres od dnia 02 sierpnia 2022 roku do dnia zapłaty, a także kosztów procesu – tytułem wynagrodzenia za wykonanie na zlecenie pozwanego montażu systemu alarmowego oraz kamer (...) w obiekcie betoniarni w K. koło K..

Pozwany O..n. spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w P. kierując zarzuty przeciwko żądaniu powoda wskazał w pierwszej kolejności, że uznaje żądanie powoda odnośnie do wynagrodzenia w kwocie 5 000 złotych, a brak zapłaty tej części należności wynikał z niezwrócenia przez powoda sprzętu w postaci rejestratora D., kamery D., 2 puszek D., 2 czujników dualnych P., czujnika S. i 450 metrów przewodu alarmowego 8 x 0,5 mm o łącznej wartości 10 592,65 złotych, co do której to wierzytelności pozwany podniósł zarzut potrącenia. Odnośnie natomiast do pozostałej części umówionego wynagrodzenia, to pozwany wskazał, że nie należało się ono powodowi, albowiem zlecone mu prace zostały wykonane nierzetelnie, tj. nie została uruchomiona kamera do rejestracji numerów rejestracyjnych pojazdów, pozwany nie uzyskał dostępu zdalnego do systemu oraz kodów serwisowych, a te, które zostały przekazane

przez powoda nie były poprawne i nie działają. Pozwany podniósł również, że strony umówiły się na wynagrodzenie w kwocie 7 050 złotych netto, zaś pozwany wystawił fakturę na wyższą kwotę.

Poza sporem pozostawało, że strony w maju 2022 roku zawarły umowę, w ramach której powód – jako podwykonawca pozwanego – miał wykonać na jego zlecenie prace montażowe systemu alarmowego oraz monitoringu wizyjnego w betoniarni w K. koło K. należącej do R. A.. Mając na uwadze charakter łączącego strony stosunku zobowiązaniowego należało sięgnąć do regulacji zawartej w art. 627 k.c. wyrażającej istotę umowy o dzieło. Zgodnie z powyższym przepisem przez umowę o dzieło przyjmujący zamówienie zobowiązuje się do wykonania oznaczonego dzieła, a zamawiający do zapłaty wynagrodzenia. Stosownie zaś do treści art. 628 k.c. wysokość wynagrodzenia za wykonanie dzieła można określić przez wskazanie podstaw do jego ustalenia. Jeżeli strony nie określiły wysokości wynagrodzenia ani nie wskazały podstaw do jego ustalenia, poczytuje się w razie wątpliwości, że strony miały na myśli zwykłe wynagrodzenie za dzieło tego rodzaju. Jeżeli także w ten sposób nie da się ustalić wysokości wynagrodzenia, należy się wynagrodzenie odpowiadające uzasadnionemu nakładowi pracy oraz innym nakładom przyjmującego zamówienie. Ponadto art. 642 k.c. stanowi, iż w braku odmiennej umowy, przyjmującemu zamówienie wynagrodzenie należy się w chwili oddania dzieła. Dalsze przepisy wprowadzają zaś obowiązek odbioru przez zamawiającego dzieła wykonanego zgodnie ze zobowiązaniem. Zważyć przy tym należy, że w odróżnieniu od umowy o świadczenie usług, umowa o dzieło wymaga, aby starania przyjmującego zamówienie doprowadziły do konkretnego, w przyszłości indywidualnie oznaczonego, rezultatu. Umowa zlecenia nie akcentuje tego rezultatu jako koniecznego do osiągnięcia, nie wynik zatem (jak w umowie o dzieło), lecz starania w celu osiągnięcia tego wyniku, są elementem wyróżniającym dla umowy zlecenia. W niniejszej sprawie celem czynności zleconych przez pozwanego powodowi było zainstalowanie systemu alarmowego oraz monitoringu wizyjnego w obiekcie betoniarni z dostarczonego przez pozwanego materiału (sprzętu) na podstawie informacji i wskazówek co do sposobu wykonania umowy udzielonych powodowi przez pozwanego oraz przedstawiciela inwestora.

Zgodnie z treścią art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Przepis ten określa reguły dowodzenia, tj. przedmiot dowodu oraz osobę, na której spoczywa ciężar udowodnienia faktów mających istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy. Zaznaczyć też trzeba, że przy rozpoznawaniu sprawy na podstawie przepisów kodeksu postępowania cywilnego rzeczą Sądu nie jest zarządzanie dochodzeń w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie, ani też Sąd nie jest zobowiązany do przeprowadzenia z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy (art. 232 k.p.c.). Obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa na stronach (art. 3 k.p.c.), a ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie (art. 227 k.p.c.) spoczywa na stronie, która z faktów tych wywodzi skutki prawne. Jest to wyrazem zasady, że to strony powinny być zainteresowane wynikiem postępowania oraz że to one dysponują przedmiotem postępowania m. in. poprzez powoływanie i przedstawianie Sądowi wybranych przez siebie dowodów. Zgodnie zaś z uzasadnieniem wyroku Sądu Najwyższego z dnia 03 października 1969 roku (sygn. akt II PR 313/69) na powódzie, stosownie do treści art. 6 k.c., spoczywa ciężar udowodnienia faktów przemawiających za zasadnością jego roszczenia. W razie zaś sprostania przez powoda ciężącemu na nim obowiązkowi, na stronie pozwanej spoczywa wówczas ciężar udowodnienia ekscpcji i faktów uzasadniających jej zdaniem oddalenie powództwa (tak Sąd Najwyższy w uzasadnieniu wyroku z dnia 20 kwietnia 1982 roku, sygn. akt I CR 79/82).

W okolicznościach niniejszej sprawy to na powódzie ciążył zatem obowiązek udowodnienia istnienia roszczenia stanowiącego podstawę jego powództwa poprzez wykazanie, że pozwany zlecił mu wykonanie prac montażowych związanych z systemem alarmowym i wizyjnym na terenie betoniarni w K. (niesporne) za wynagrodzeniem określonym w wystawionej przez powoda fakturze (sporne) oraz że umowa została przez niego wykonana, a wykonane prace montażowe odebrane przez zamawiającego, co aktualizowałoby po jego stronie obowiązek zapłaty (sporne).

W ocenie Sądu powód za pomocą zaferowanych dowodów – z dokumentów i świadków – zdołał wykazać, że strony w maju 2022 roku zawarły umowę, w ramach której powód – jako podwykonawca pozwanego – miał wykonać na jego zlecenie prace montażowe systemu alarmowego oraz monitoringu wizyjnego w betoniarni w K. koło K. należącej do

R. A., jak też że prace te w całości zostały przez niego wykonane i odebrane przez inwestora bez uwag, na co wprost wskazuje treść protokołu z dnia 20 lipca 2022 roku sporządzonego przez powoda bezpośrednio z inwestorem (k. 8 akt).

W tym miejscu wskazać należy, że w świetle utrwalonego poglądu judykatury, który podziela Sąd w niniejszym składzie, w przypadku umowy o dzieło decydujące znaczenie dla powstania obowiązku zapłaty wynagrodzenia ma odbiór dzieła. Przy czym, chociaż regułą jest dokonywanie odbioru w formie pisemnej w postaci tzw. protokołu odbioru, to równie skuteczne jest oczywiście dokonanie faktycznego odbioru bez sporządzania formalnego protokołu. Brak sporządzenia protokołu nie stanowi bowiem przeszkody do uznania, że odbiór dzieła nastąpił, jeżeli faktycznie miał on miejsce, a zatem w sytuacji, w której czynności faktyczne świadczą o tym, że do tego doszło (tak Sąd Apelacyjny w Poznaniu w uzasadnieniu wyroku z dnia 29 maja 2013 roku, sygn. akt I ACa 368/13). O odbiorze – nawet w przypadku braku protokołu odbioru, mogą świadczyć określone czynności faktyczne, jak na przykład zapłata części wynagrodzenia, dysponowanie dziełem, zlecenie poprawek dzieła innemu podmiotowi (tak Sąd Apelacyjny w Gdańsku w uzasadnieniu wyroku z dnia 24 stycznia 2013 roku, sygn. akt V ACa 1019/12).

Po dokonaniu analizy zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego Sąd nie miał wątpliwości co do tego, że pomimo braku udziału pozwanego przy czynności oddania dzieła i sporządzenia protokołu odbioru w formie pisemnej pomiędzy powodem i pozwanym, do odebrania prac powoda przez pozwanego doszło w sposób dorozumiany, albowiem inwestor prace te zaakceptował i dysponuje wykonanym przez powoda dziełem. Sąd miał bowiem na uwadze, że choć w istocie pozwany nie uczestniczył bezpośrednio w czynnościach odbiorowych w dniu 20 lipca 2022 roku, niemniej jednak już kilka dni później pozwanemu została przekazana faktura wystawiona przez powoda oraz poinformowano go o zainstalowaniu w betoniarni kamer, barier i czujnika ruchu i przekazano dane do logowania dla kamer oraz alarmu, a w konsekwencji tego pozwany wystawił fakturę na swoje wynagrodzenie inwestorowi. Co więcej, z treści protokołu odbioru, jak i z zeznań świadka P. B. wynika jednoznacznie, że prace powoda polegające na montażu systemu alarmowego i kamer w obiekcie inwestora zostały wykonane w całości i to w sposób prawidłowy. Skoro zaś powód wykonał zleczone mu do wykonania dzieło i dysponuje nim – bez uwag – inwestor, to uznać należy, że doszło również w ten dorozumiany sposób do ich odbioru między powodem a pozwanym, a więc powodowi należy się – co do zasady – umówione między stronami wynagrodzenie (co do jego wysokości rozważania zawarte zostały w poniższej części uzasadnienia).

Nie znalazły przy tym potwierdzenia podnoszone przez pozwanego zarzuty, jakoby powód prace wykonał nierzetelnie, nie uruchomił kamery rejestrującej tablice rejestracyjne pojazdu ani nie przekazał pozwanemu danych umożliwiających mu zdalny dostęp do systemu alarmowego i wizyjnego. W ocenie Sądu zebrany w sprawie materiał dowodowy okoliczności takich nie potwierdza. Nie budziło przy tym wątpliwości Sądu, że inwestor nie miał uwag co do zakresu i jakości prac wykonanych przez powoda. Okoliczność tę potwierdził także w swoich zeznaniach świadek P. B., który wskazał, że nie tylko nie miał uwag do prac powoda, ale też, że drobne błędy w funkcjonowaniu wykonanych systemów zgłoszone zostały w późniejszym terminie bezpośrednio powodowi, powód zaś je poprawił. Należy zatem uznać, że skoro sam inwestor nie zgłaszał zastrzeżeń do poprawności wykonanych przez powoda prac i jak wynika z zeznań świadka P. B. nadal z tych prac korzysta, to tym bardziej uwag tych ze strony pozwanej nie sposób uznać za słuszne. Co więcej, z zeznań przywołanego świadka wynika także, że powód zainstalował sprzęt umożliwiający rejestrację tablic rejestracyjnych samochodów, z której to funkcjonalności świadek korzysta na własne potrzeby. W świetle całokształtu zebranego w sprawie materiału dowodowego nie budziło także wątpliwości Sądu, że powód przekazał zarówno inwestorowi, jak i pozwanemu stosowne dane i kody (loginy, hasła) do obsługi przedmiotowych systemów, co potwierdza odpowiednio m. in. treść protokołu odbioru (inwestor) i treść przedłożonej do akt sprawy korespondencji mailowej z dnia 26 lipca 2022 roku (pozwany, k. 45 akt). Jednocześnie pozwany nie wykazał, że składał powodowi jakiegokolwiek reklamacje z uwagi na przekazanie jakoby błędnych danych uniemożliwiających mu logowanie się do tychże systemów, bądź zgłaszał niemożność takiego zalogowania się. W tym więc zakresie jego zarzuty pozostały gołosłowne.

Odnosnie natomiast wysokości należnego powodowi wynagrodzenia, to Sąd zważył, co następuje.

Poza sporem pozostawało, że strony uzgodniły między sobą wynagrodzenie w kwocie 8 671,50 złotych brutto (7 050 złotych netto), zaś powód domaga się w niniejszym procesie kwoty 9 557,10 złotych brutto (7 770 złotych netto), przy czym pozwany zaprzeczał, ażeby strony uzgodniły takie wyższe wynagrodzenie.

Jednocześnie jak wynikało z zeznań świadka P. B., inwestor nie uczestniczył w uzgodnieniach stron niniejszego postępowania co do wysokości należnego powodowi wynagrodzenia. Okoliczność zatem ujęcia wysokości tego wynagrodzenia na protokole z odbioru prac z dnia 20 lipca 2022 roku, w podpisaniu którego nie uczestniczył pozwany, nie ma znaczenia dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy i nie może stanowić dowodu na uzgodnienie z pozwanym wynagrodzenia w kwocie 7 700 złotych netto (9 557,10 złotych brutto). W tej zaś sytuacji to na powodzie spoczywał obowiązek wykazania, że strony uzgodniły tytułem wynagrodzenia kwotę, której zasądzenia się domaga, a więc kwotę o 885,60 złotych brutto wyższą od przyznanej przez pozwanego (8 671,50 złotych brutto), a która stanowić miała zwrot kosztów nabycia przez powoda dodatkowego sprzętu niezbędnego do montażu przedmiotowych systemów na zlecenie pozwanego, kosztów transportu i marży. W ocenie Sądu w tym zakresie roszczenie powoda nie zostało wykazane.

Przesłuchani w sprawie świadkowie co prawda potwierdzali, że powód miał dokonać zakupu sprzętu w postaci przetwornicy (zasilacza), jednakże nie byli w stanie dokładnie wskazać, na jaką kwotę strony rzekomo umówiły się w związku z powyższą okolicznością. Świadek T. B. wskazywał nieprecyzyjną kwotę 500-600 złotych, co w ocenie Sądu nie jest w żadnej mierze wystarczającym, aby uznać roszczenie powoda w tym zakresie za wykazane. Co więcej, z zeznań tego świadka wynikało również jakoby uzgodnił z pozwanym nie tylko zwrot ceny zakupu, ale i zwrot kosztów transportu i bliżej nieokreśloną marżę, czemu jednakże świadek K. G. kategorycznie zaprzeczał. Sąd miał również na uwadze, że dowodem zlecenia przez pozwanego powodowi zakupu owego sprzętu w żadnej mierze nie może być korespondencja sms z dni 11-13 lipca 2022 roku, jej treść wskazuje bowiem na okoliczność zgoła odmienną – brak chęci po stronie pracownika powoda do zakupu zasilacza z uwagi na nieznaną tematu, jak też faktura przedstawiona przez powoda – z dnia 06 lipca 2022 roku mająca potwierdzać jakoby zakup sprzętu, którego kupno zlecić miał pozwany tydzień później. Wreszcie Sąd miał na uwadze, że faktura ta (k. 87 akt) nie zawiera pozycji w postaci przetwornicy (zasilacza) o wartości 500-600 złotych netto wskazywanej przez świadka T. B., lecz dotyczy zakupu szeregu drobnych materiałów, które miały być wliczone już przez powoda w kwotę wynagrodzenia. Świadek K. G. stanowczo przy tym przeczył, aby strony dokonywały uzgodnień dotyczących wynagrodzenia w inny sposób, aniżeli poprzez korespondencję mailową.

W tej sytuacji w ocenie Sądu powód nie zdołał wykazać, że uzgodnił z pozwanym wynagrodzenie w kwocie 9 557,10 złotych brutto, tj. obejmujące oprócz kwoty wskazanej w korespondencji mailowej, także kwotę 885,60 złotych brutto, a która stanowić miała zwrot kosztów nabycia przez powoda dodatkowego sprzętu niezbędnego do montażu przedmiotowych systemów na zlecenie pozwanego, kosztów transportu i marży. W tej więc części powództwo podlegało jako nieudowodnione oddaleniu (punkt drugi wyroku).

Odnosząc się natomiast do podniesionego przez pozwanego zarzutu potrącenia uznanej kwoty wynagrodzenia, tj. kwoty 5 000 złotych, to należy wskazać, że w ocenie Sądu zarzut ten był nieskuteczny, w konsekwencji czego nie prowadził do umorzenia wierzytelności powoda w tej części.

Zgodnie z treścią art. 498 k.c. gdy dwie osoby są jednocześnie względem siebie dłużnikami i wierzycielami, każda z nich może potrącić swoją wierzytelność z wierzytelności drugiej strony, jeżeli przedmiotem obu wierzytelności są pieniądze lub rzeczy tej samej jakości oznaczone tylko co do gatunku, a obie wierzytelności są wymagalne i mogą być dochodzone przed sądem lub przed innym organem państwowym. Wskutek potrącenia obie wierzytelności umarzają się nawzajem do wysokości wierzytelności niższej. Jak wynika natomiast z treści przepisu art. 499 k.c. potrącenia dokonuje się poprzez oświadczenie złożone drugiej stronie.

Pokreślić przy tym należy, że zarzut potrącenia jest m. in. żądaniem skierowanym do Sądu, aby uznając jego skuteczność, uwzględnił to umorzenie wierzytelności powoda i w takim zakresie oddalił jego powództwo. Dla osiągnięcia skutku pozwany powinien zatem zindywidualizować swoją wierzytelność oraz skonkretyzować jej zakres przedstawiony do potrącenia z wierzytelnością powoda wskazując przesłanki jej powstania i wysokość oraz dowody

w celu ich wykazania, stosownie do rozkładu ciężaru dowodu wyrażonego w art. 6 k.c. Skoro zatem pozwany zgłosił zarzut potrącenia przedstawiając do potrącenia z dochodzonym roszczeniem swoją wierzytelność w kwocie 5 000 złotych (przy czym cała wierzytelność przysługująca pozwanemu wobec powoda wynosiła 10 592,65 złotych), to zgodnie z treścią art. 6 k.c. powinien wykazać istnienie i wysokość tej wierzytelności. Jak podkreślił bowiem Sąd Apelacyjny w Katowicach w uzasadnieniu wyroku z dnia 08 sierpnia 2005 roku (sygn. akt I ACa 1053/05) zarzut potrącenia jest w istocie formą dochodzenia roszczenia zrównaną w skutkach z powództwem. Mają zatem do niego zastosowanie wymagania stawiane wobec pozwu w zakresie określenia żądania, przytoczenia okoliczności faktycznych oraz wskazania dowodów na ich poparcie, a w szczególności dokładnego określenie wierzytelności, jej wysokości, a wreszcie wykazania jej istnienia. Samo oświadczenie o potrąceniu, czy podniesienie zarzutu potrącenia nie jest jeszcze dowodem na istnienie przesłanek jego przesłanek, ani nie stanowi samo w sobie źródła kreacji wierzytelności, która powinna znaleźć odzwierciedlenie w treści zaoferowanych dowodów.

Jak już wskazano powyżej uzasadniając zgłoszony w niniejszej sprawie zarzut potrącenia pozwany podnosił, że powód po wykonaniu zleconych prac montażowych nie zwrócił pozwanemu sprzętu – rejestratora D., kamery D., 2 puszek D., 2 czujników dualnych P., czujnika S. i 450 metrów przewodu alarmowego 8 x 0,5 mm o łącznej wartości 10 592,65 złotych. Potrącenie dokonane przez pozwanego nie było jednak skuteczne z kilku poniżej wskazanych względów.

Procesowy zarzut potrącenia jest związany z potrąceniem w sensie materialnoprawnym, ponieważ bez dokonania potrącenia jest on nieskuteczny. Zarówno wtedy, gdy oświadczenie o potrąceniu zostało złożone poza procesem, jak i wtedy, gdy złożono je łącznie z zarzutem w procesie, skuteczność tego zarzutu (potrącenia) jako czynności procesowej jest zależna od skuteczności samego potrącenia, jako czynności materialnoprawnej, albowiem to ono – oświadczenie o potrąceniu, stanowi podstawę materialnoprawną zarzutu potrącenia.

Nie ma oczywiście przy tym wątpliwości, że podniesienie w sprzeciwie od nakazu zapłaty, czy późniejszym piśmie procesowym w toku postępowania zarzutu potrącenia jest równoznaczne ze złożeniem oświadczenia o potrąceniu, jeżeli oświadczenie takie nie zostało złożone wcześniej.

Odnosząc się do kwestii skuteczności oświadczenia o potrąceniu złożonego w przedmiotowej sprawie podkreślić należy, iż zostało ono złożone przez pełnomocnika pozwanego umocowanego do złożenia w imieniu pozwanego oświadczeń materialnoprawnych, w tym oświadczenia o potrąceniu (k. 42 akt), przy czym miało formę zarzutu potrącenia zawartego w sprzeciwie od nakazu zapłaty, który podlegał doręczeniu pełnomocnikowi strony powodowej, wobec czego należało poddać pod ocenę skuteczność takiego oświadczenia. W tym względzie Sąd Najwyższy zajął stanowisko, że dla skuteczności oświadczenia o potrąceniu złożonego w procesie, ale i poza nim, ze względu na obowiązującą teorię oświadczeń woli uzależniająca powstanie prawem przewidzianego skutku prawnokształtującego danego oświadczenia woli od jego dojścia do adresata (art. 61 § 1 k.c.) konieczne jest dostarczenie takiego aktu woli strony składającej oświadczenie do strony będącej jego adresatem, a nie – jedynie do wiadomości jej pełnomocnika procesowego (tak Sąd Najwyższy w uzasadnieniu wyroku z dnia 07 marca 2013 roku, sygn. akt II CSK 476/12). Jeśli zatem pełnomocnik pozwanego składa w procesie w ramach obrony przed roszczeniem powoda oświadczenie o potrąceniu, to przewidziany w art. 498 § 2 k.p.c. skutek wzajemnego umorzenia obu wierzytelności wystąpi z chwilą wystąpienia podstaw faktycznych do przyjęcia, że oświadczenie takie dotarło do strony, wobec której zostało ono skierowane. Dorozumiane udzielenie pełnomocnictwa nie może więc dotyczyć, w przeciwieństwie do złożenia oświadczenia o potrąceniu, przyjęcia oświadczenia o potrąceniu, bowiem oświadczenie to (jego przyjęcie) wywołuje dla strony powodowej – niekorzystne skutki. Tymczasem w niniejszej sprawie oświadczenie o potrąceniu (w formie zarzutu potrącenia) zostało zawarte w sprzeciwie od nakazu zapłaty i w związku z tym doręczone pełnomocnikowi powoda, który posiadał umocowanie wyłącznie procesowe, tj. do reprezentowania powodowej spółki przed wszystkimi sądami. Z uwagi na doniosłość prawną przyjęcia oświadczenia o potrąceniu konieczne jest więc do tego pełnomocnictwo szczególne lub doręczenie takiego oświadczenia bezpośrednio stronie osobiście (tak m. in. Sąd Apelacyjny w Lublinie w uzasadnieniu wyroku z dnia 29 maja 2013 roku, sygn. akt I ACa 89/13 oraz Sąd Okręgowy w Bydgoszczy w uzasadnieniu wyroku z dnia 18 kwietnia 2014 roku, sygn. akt VIII Ga 22/14), co w niniejszej sprawie nie miało miejsca. Podkreślić raz jeszcze należy, iż w przypadku przyjmowania przez pełnomocnika procesowego strony przeciwnej w imieniu mocodawcy oświadczeń kształtujących jego sytuację materialnoprawną nie sposób rozszerzać

zakresu pełnomocnictwa przez wykładnię celowościową, skoro z procesowego punktu widzenia byłoby to dla tej strony niekorzystne. Dla skuteczności złożenia takiego oświadczenia, a w konsekwencji także wywołania skutku materialnoprawnego w postaci umorzenia wzajemnych wierzytelności (art. 61 § 1 k.c. w zw. z art. 498 § 2 k.c.) po drugiej stronie musi być obecna osoba zdolna do odbioru takiego oświadczenia – tj. strona działająca osobiście lub jej pełnomocnik upoważniony w sposób szczególny do odbioru oświadczeń o potrąceniu. Skoro zatem oświadczenie o potrąceniu mogłoby wywrzeć skutek dopiero z chwilą dojścia do adresata (art. 61 k.c.), to nie mogłoby być ocenione jako skuteczne oświadczenie o potrąceniu doręczone jedynie nieumocowanemu do jego przyjęcia pełnomocnikowi powoda (tak Sąd Apelacyjny w Gdańsku w uzasadnieniu wyroku z dnia 21 lutego 2018 roku, sygn. akt V AGa 50/18).

Nadto wskazać należy, że aby złożone oświadczenie o potrąceniu było skuteczne, to musi istnieć stan wymagalności co najmniej wierzytelności po stronie potrącającego (czyli wierzytelności pozwanego), co w niniejszej sprawie nie miało miejsca. W pewnych sytuacjach przy tym, by spełnić tę przesłankę (wymagalności) niezbędnym warunkiem jest doręczenie wezwania do zapłaty, dopiero bowiem, gdy wierzytelność przedstawiana do potrącenia jest wymagalna, oświadczenie o potrąceniu wywoła skutek w postaci umorzenia wierzytelności (o ile pozostałe warunki zostaną spełnione).

W przypadku zobowiązań bezterminowych – a niewątpliwie taki charakter mają roszczenia odszkodowawcze pozwanego (w wysokości wartości niezwróconego sprzętu) – dłużnik musiałby spełnić świadczenie niezwłocznie po wezwaniu go przez wierzyciela do wykonania zobowiązania (art. 455 k.c.), o ile nie wskazano innego terminu. A w związku z tym, że do potrącenia można przedstawić tylko wymagalną wierzytelność, wierzyciel – pozwany O..n. spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w P. dla skuteczności potrącenia powinien był więc wcześniej wezwać dłużnika – powoda o zapłatę kwoty przedstawionej do potrącenia, gdyż wymagalność musi występować na dzień złożenia oświadczenia o potrąceniu (tak Sąd Apelacyjny w Gdańsku w uzasadnieniu wyroku z dnia 03 września 2014 roku, sygn. akt V ACa 254/14 oraz Sąd Apelacyjny we Wrocławiu w uzasadnieniu wyroku z dnia 06 grudnia 2013 roku, sygn. akt I ACa 1157/13). Skoro zatem pozwany nie wzywał powoda do zapłaty jakiegokolwiek kwoty przed podniesieniem zarzutu potrącenia, to w chwili złożenia takiego oświadczenia (w formie zarzutu potrącenia), jego wierzytelność względem powoda nie była wymagalna, a więc nie mogła spowodować umorzenia wierzytelności powoda już choćby z tej przyczyny. Podkreślić należy przy tym, że pozwany nie przedłożył żadnego dowodu na to, że wzywał powoda do zapłaty jakiegokolwiek kwoty tytułem wartości niezwróconego sprzętu.

Nie budziło także wątpliwości Sądu, że oświadczenie o potrąceniu nie może stanowić samo w sobie źródła kreacji wierzytelności, która powinna znaleźć – zarówno co do zasady, jak i wysokości, odzwierciedlenie w treści zaoferowanych dowodów, co jednakże w sprawie niniejszej również nie miało miejsca. Jak wynikało z zebranego w sprawie materiału dowodowego, w tym z zeznań przesłuchanych świadków, sprzęt, który miał być instalowany przez powoda był nabywany oraz dostarczany przez pozwanego. Strony jednakże w toku współpracy nie dokonywały żadnego oficjalnego rozliczenia przekazywanego powodowi sprzętu – zarówno co do liczby urządzeń, ilości materiałów, jak i co do jego rodzaju. Pozwany jako podmiot profesjonalny winien był dla celów ewidencyjnych i ewentualnie dowodowych zadbać o protokolarną formę rozliczania nabytego przez siebie i przekazanego powodowi sprzętu. Nie są przy tym, w ocenie Sądu, wystarczającym dowodem istnienia i wysokości roszczenia pozwanego co do rzekomo niezwróconego mu sprzętu – wobec kwestionowania tejże okoliczności przez powoda – same zeznania świadka K. G.. Co więcej, powód przyznawał jedynie okoliczność posiadania czujników pozwanego, przy czym jak wynikało z korespondencji mailowej powód informował pozwanego o tym, że czujniki te znajdują się u niego. Jednocześnie zeznania świadka K. G., że udał się on jakoby do siedziby powoda w celu ich odbioru, ale ich nie było, nie znajdują jakiegokolwiek potwierdzenia, świadek T. B. zaś kategorycznie zeznał, że świadek nie pojawił się od czasu zakończenia współpracy w siedzibie powoda mimo, że winien on był rozliczyć się także z innej współpracy stron dotyczącej kas fiskalnych. Nadto Sąd miał na uwadze, że z korespondencji mailowej P. B. kierowanej do pozwanego wynikało, że w betoniarni znajduje się kamera i kable, a z twierdzeń powoda, którym pozwany nie zaprzeczył wynikało, że kamera D. i rejestrator D. zamontowane zostały w obiekcie inwestora. Pozwany zatem nie zdołał wykazać, że cały wskazany przez siebie sprzęt powierzył powodowi (np. kable, której to okoliczności powód zaprzeczał), a powód nie wykorzystał go (z twierdzeń powoda, którym pozwany nie zaprzeczył wynikało, że kamera D. i rejestrator D.

zamontowane zostały w obiekcie inwestora) i nie rozliczył się z niego. Niezależnie zaś od powyższego Sąd miał na uwadze, że w pierwszej kolejności pozwanemu odnośnie przekazanego i niewykorzystanego sprzętu i materiałów służyło roszczenie o zwrot (wydanie) jako wykonanie zobowiązania w naturze zgodnie z zasadą realnego wykonania, a dopiero później ewentualne roszczenie o naprawienie szkody (tak też Sąd Apelacyjny w Warszawie w uzasadnieniu wyroku z dnia 12 czerwca 2013 roku, sygn. akt I ACa 1558/12). W niniejszej sprawie pozwany nie wzywał powoda do wydania, stąd też nie zachował wymaganej sekwencji żądań, przy czym domaganie się ewentualnie realizacji przez pozwanego żądania wydania rzeczy na drodze sądowej w ocenie Sądu byłoby zbyt daleko idące, wystarczające pozostawałoby (pod warunkiem bezskuteczności) wezwanie do zwrotu sprzętu.

Mając na uwadze całokształt powyższych rozważań Sąd w punkcie pierwszym wyroku na podstawie art. 627 k.c. w zw. z art. 642 k.c. w zw. z art. 4, art. 7 ustawy z dnia 08 marca 2013 roku o przeciwdziałaniu nadmiernym opóźnieniom w transakcjach handlowych (tekst jednolity: Dz. U. z 2023 roku, poz. 1790) zasądził od pozwanego O..n. spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w P. na rzecz powoda (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. kwotę 8 671,50 złotych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie w transakcjach handlowych liczonymi za okres od dnia 02 sierpnia 2022 roku do dnia zapłaty.

W pozostałym zakresie Sąd uznając powództwo za nieudowodnione, w punkcie drugim wyroku oddalił je w oparciu o wyżej wskazane przepisy w zw. z art. 6 k.c. stosowanym a contrario.

O kosztach procesu orzeczono natomiast zgodnie z zasadą stosunkowego ich rozdzielenia, na podstawie art. 98 § 1 i § 3 k.p.c. w zw. z art. 99 k.p.c. w zw. z art. 100 k.p.c.

W niniejszej sprawie powód wygrał sprawę w 90,73%, a pozwany w 9,27%.

Koszty poniesione przez powoda wyniosły 2 317 złotych (opłata sądowa od pozwu – 500 złotych, opłata skarbową od pełnomocnictwa – 17 złotych, koszty zastępstwa procesowego ustalone w oparciu o § 2 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych (tekst jednolity: Dz. U. z 2023 roku, poz. 1935) – 1 800 złotych).

Koszty poniesione przez pozwanego wyniosły 1 817 złotych (koszty zastępstwa procesowego w kwocie 1 800 złotych ustalone w oparciu o § 2 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych (tekst jednolity: Dz. U. z 2023 roku, poz. 1935) – 1 800 złotych, opłata skarbową od pełnomocnictwa – 17 złotych).

Powodowi zatem należy się zwrot kosztów procesu w kwocie 2 102,21 złotych (90,73% z kwoty 2 317 złotych), zaś pozwanemu – w kwocie 168,44 złotych (9,27% z kwoty 1 817 złotych). Po skompensowaniu obu powyższych kwot pozwany powinien zwrócić powodowi kwotę 1 933,77 złotych (wraz z odsetkami w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie liczonymi za okres od dnia uprawomocnienia się niniejszego orzeczenia do dnia zapłaty), o czym Sąd na podstawie wyżej wskazanych przepisów orzekł w punkcie trzecim wyroku.

Co do kwoty zasądzonej w punkcie pierwszym wyroku w związku z jej uznaniem przez pozwanego w kwocie 5 000 złotych na podstawie art. 333 § 1 pkt 2 k.p.c. Sąd nadał wyrokowi rygor natychmiastowej wykonalności w tym zakresie (punkt czwarty wyroku).

ZARZĄDZENIE

1. (...)

2. (...)

3. (...)

4. (...)

SSR Justyna Supińska

Gdynia, dnia 03 stycznia 2024 roku